

STRIJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

41ste JAARGANG No. 5.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

MEI 1940

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

ONZE MOEDERS

door wijlen Commissioner Dr. S. Brengle.

HOE gepast, hoe schoon is het, dat er in ons land en in alle landen der wereld een bepaalde dag is aangewezen, waarop een eeresalut gebracht wordt aan dat groote leger van teedere soldaten, een leger, dat veel grooter in aantal is dan het leger der mannen, die in den wereldoorlog strenden; het ontelbare leger, waar de schildwacht nooit het einde van haar dienst ziet, wier wapenen nooit worden neergelegd, wier strijd geen opheffing toelaat, en waarin van een wapenstilstand nooit sprake is, totdat zij op het veld van eer neerzinkt — het groote leger der moeders.

***

Wij roepen haar thans het welkom toe en brengen haar eere. Zij vormen het zelfopofferend leger, de groote geefsters en martelaars van het menschenras. Nooit zien wij een krachtig man voortschrijden, die zich zijn sterkte bewust is, of wij weten, dat een moeder voor hem heeft geleden, en hem van haar krachten kracht heeft meegedeeld. Nooit zien wij een bloeiend meisje met rooskleurige wangen en lachende oogen en betoverende krullen, of wij weten, dat een moeder iets van haar eigen fleur en schoonheid en jeugd heeft gegeven, en er zelve door verwelkt is.

Zij bloeden, opdat wij gezegend mogen worden; zij waken, opdat wij kunnen rusten en slapen; zij lijden en dikwijls sterven zij, opdat wij zouden leven.

Onze moeders zijn onze troost in smart en zij heelen ons hart, wanneer het gewond is. Wanneer het kindje in de eenzaamheid van den donkeren, stillen nacht, schreit en snikt en klagelijk jammert en de kleine handjes en armen uitstrekt, dan doet het dit naar moeder.

TROOST, RAAD EN HEELING.

Wanneer het zich bezeerd heeft, loopt het naar moeder, en vindt in haar kus verzachting en in de warmte en teederheid van haar omstrengelende armen troost bij allen angst en smart, en genezing voor elke wond.

Wanneer de groote onverstandige, onhandige jongen een probleem heeft, dat hem in de war brengt; wanneer zijn honger gestild moet worden, zijn schande moet worden beleden, of een overwinning moet worden bekend gemaakt, dan gaat hij naar moeder, want zij kan hem begrijpen.

Wanneer de sterke man door den zwaren arbeid en den strijd des levens vermoeid is, en zijn hart beangst wordt door onzekerheid en twijfel, dan keert hij zich tot moeder en tot zijns moeders God.

En wanneer de dood met den mensch worstelt, en met zijn ijskoude vingers hem aanvat, en met hem spot en zijn rechten op hem doet gelden, en wanneer zijn eigen kracht dan faalt, hoe dikwijls keeren dan zijn gedachten zich tot moeder! Toen de strenge, oude Thomas Carlisle op zijn sterfbed lag, werd hem gevraagd, of hij nog iets

wenschte. Hij wendde het gelaat naar den muur; zijn granieten Schotsch hart brak en de oude man snikte: „Mijn moeder wil ik hebben”. In zijn doodsuur keerde zijn hart zich als een kind naar zijn moeder.

Hier is de macht en de verantwoordelijkheid van het moederschap. Zij kan haar kinderen in een sfeer van goedheid houden en nabij God, niet met geweld, maar door genegenheid; niet door de kracht van een bevel, maar door een nobel en heilig karakter.

Men heeft mij gevraagd, hoe moeders hun jongens en meisjes op het goede pad kunnen houden en ik kan alleen op zoo'n vraag antwoorden: „Moeder, gij kunt uw jongens niet zoozeer helpen door wat gij zegt, als wel door wat gij zijt en doet. Dwing hun respect, hun bewondering en hun liefde af door uw sterk en hoogstaand karakter, uw zachtmoedigheid van geest, uw vriendelijkheid in den omgang, door de kracht van den Geest van Christus, Die in uw gereinigd hart ongehinderd heerscht, en al zullen zij

wellicht een tijdlang van u afdwalen, toch zullen zij door ongeziene banden aan u verbonden blijven, en door geheimzinnige liefdekoorden en eerbied voor u zullen ze toch tot u teruggetrokken worden.

De moeder van Abraham Lincoln stierf, toen hij nog maar acht jaar oud was, maar toen hij het hoogtepunt van zijn roem en macht bereikt had, zei hij: „Alles, wat ik ben, heb ik te danken aan mijn innig geliefde moeder!”

***

Ikzelf was juist vijftien jaar geworden en was van huis weg op school, toen ik op zekeren dag voor het eerst een telegram ontving. Het luidde: „Kom thuis; vlug; moeder is stervende.” Voor de volgende twaalf jaar had ik geen thuis. Ik ging naar school, bezocht de universiteit, maar ik kreeg geen brieven van huis. Wanneer het vacantie werd, zag ik de andere studenten lachend, in troepjes naar den trein gaan: zij gingen naar huis. Ik bleef achter; mij wachtte geen thuis. Maar het lieve gezicht van mijn moe-

der stond mij altijd voor oogen. Haar van liefde stralende oogen waren op mij gericht, en wanneer ik naar het kwade neigde, scheen het, of die oogen zich met smart en verwijt vulden, terwijl ik liefde en zoete vreugd in haar blik zag, als ik de verzoeking weerstond. Inderdaad waren de herinnering aan haar en haar invloed als een onzichtbare tegenwoordigheid altijd om en bij mij, en als een vlammend schild stond zij tusschen mij en die verzoevingen der jeugd. En ik heb menigen jongen gekend, wiens liefde voor zijn moeder en zijn teedere hoogachting voor haar als een vuur- en wolkkolom hem geleidden en beschermden bij dag en nacht. Eén jongen, dien ik zeer goed gekend heb, schreef eens aan zijn moeder, dat zij voor hem als een „goudstuk was, een mooi, klein goudstukje”.

Iedere moeder moest voor haar jongens en meisjes als een „goudstuk” zijn, een „lief, klein goudstukje”. En dat kan zij zijn, als zij God met haar geheele hart liefheeft en zij in al haar woorden en daden Hem voor naar kinderen vertegenwoordigt.

Enkele moeders zijn de liefde en den eerbied harer kinderen niet waard. Een kleine weesjongen, die in een onzer Kindertehuizen was opgenomen, en in de liefelijke en vriendelijke sfeer, die daar heerschte, van zonde overtuigd werd, riep, toen hij neerknielde, uit: „Ik kan niet gered worden, want toen mijn moeder stierf, spuwde ik haar in het gezicht!”

Haar zonden vonden een reproductie in den jongen, en vreemden moesten het doodelijk werk, dat zij in dit arme kind hadden teweeggebracht, ongedaan zien te maken.

Godsdienst, rein en ongeschonden, is de kroon van het moederschap.

De roem van het moederschap is de roem der opoffering.

Een jonge knaap merkte op, dat de menschen, bij wie zijn moeder iets kocht, haar één rekening gaven. Daardoor kwam hij op een goeden inval en ook hij presenteerde een rekening:

Moeder verschuldigd aan Tommy:
Op baby gepast ..... 10c.
Hout gehakt ..... 15c.
De heele week brieven gepost 20c.
Boodschappen gedaan ..... 10c.
Samen ..... 55c.

en dit briefje legde hij bij haar op haar bord. Moeder keek er naar, glimlachte even, maar werd toen ernstig. Bij den volgenden maaltijd vond Tom een rekening op zijn bord:

Tommy verschuldigd aan moeder:
Voor hem gezorgd, toen hij een kindje was ..... 0c.
Voor hem gezorgd, bij twee ernstige ziekten ..... 0c.
Tien jaren voor zijn maaltijden gezorgd ..... 0c.
Zijn kleren gewasschen en ver-steld ..... 0c.
Samen ..... Niets

Arme Tom! Terwijl hij de rekening las, begon de langdurige opoffering (pag. 3 kol. 2).

MOTORDEFECT.

We suïden met een honderd kilometer vaart over den gladden effen asfaltweg door den donkeren avond.

Onze oogen tuurden ingespannen vooruit tot waar de stralenbundels van onze schijnwerpers zich verloren in de dichte duisternis; de wagen trilde en de carrosserie veerde krachtig op en neer; het dreunend gegons van der razenden motor werkte beklemmend op onze ooren; lichten langs den weg doemden op, naderden snel, flitsten voorbij en waren in een oogenblik weer verdwenen; donkere schimmen, onherkenbare silhouetten schaduwden voorbij.

Als een stormwind raasden we door geuchten en langs bergwanden, over eenzame vlakten en tusschen zwarte wouden door.

„Vooruit”, ronkte de motor; vooruit! spannen zich de gedachten, en ferm en vast leidde de zekere hand van den man achter het stuurrad naar het doel.

Nog een kleine honderd kilometer en we zouden er zijn. Dan ..... de bestuurder wordt onrustig, kijkt rechts en links, tempert de snelheid, grijpt met beide handen vaster het stuurrad, luistert links, luistert rechts; de motor raast minder snel, de vaart mindert bedenkelijk ..... stop, we staan in den nacht in een verlaten omgeving; de motor is defect.

Er wordt gewerkt, gedraaid, gezocht, geprobeerd, de motor blijft weigeren.

Benzine genoeg, de schroeven in orde, geen zichtbaar mankement, alles wat beproefd wordt — vergeefs, de motor pakt niet meer, even enkele slagen, een hoopvol geluid ....., maar dan zwijgt hij weer.

Anderen ritsen ons in razende snelheid voorbij.

De chauffeur gaat den wagen goed na, onderzoekt en probeert de machine op alle mogelijke wijzen, hij ontziet geen inspanning en geen moeite; het zweet gutst hem van het voorhoofd; een half uur, een uur verstrijkt ..... geen vordering, — de motor vertikt het.

Andere wagens worden door noodseinen tot bijstand aangehouden; weer wordt gezamenlijk gezocht, gedraaid, uitgeschroefd, ingeschroefd, geploeterd, gewurmd — de motor geeft er de brui van.

Schouderophalend stapt men weer in z'n wagen en verdwijnt met z'n ronkende motor in het duister en wij staren het roode achterlicht na, dat snel verdwijnt in de donkere.

Hulpeloos blijven we achter in de troosteloze eenzaamheid.

Hulp halen? Zestig kilometer ver in de stad? Wat kan een ander hier helpen! De motor moet uit elkaar genomen, onderdeelen, die zijn afgesleten, vernieuwd en weer passend gemaakt, ... o; ja we weten wel, hoe het te verhelpen, maar we kunnen het hier niet, daar hebben we hier niets aan.

We staan hier eenzaam en verlaten. We kunnen niet verder.

Afwachten? Wachten tot de morgen daagt?

Een hulp gaan halen en wij hier wachten in den werklozen wagen?

Een nieuwen wagen halen? Onderdak zoeken in de naaste boerenwoning?

Allerlei vragen, die om een antwoord roepen; allerlei adviezen, verschillende voorstellen en plannen.

Alles goed en wel, maar de motor draait niet meer; we komen niet verder, geen streep — tijdverlies, geldverlies, energieverlies, misère.

De motor draait niet; het leven is zijn drijfkracht kwijt; plots, op de eindeloos rechte baan, met duizelingwekkende vaart, opslokkend den weg, razend vooruit, werd door een onverwacht defect aan den wereldmotor het gansche leven stilgelegd in z'n opwaarts strevende vaart.

De „chauffeurs” hebben van alles geprobeerd, overlegd, geconfereerd, uitgeschroefd en ingeschroefd, maar het blijft „stopstaan”; groote verwarring allerwegen over heel de wereld. De wereldmotor is defect en men kan de fout niet vinden.

Met snuivend geraas is men deze eeuw ingegaan, het ging steeds vooruit, men vorderde voortdurend, met verbazingwekkende snelheid, men voelde zich overwinnaar op den langen weg.

Men greep steeds in overmoediger fantasie naar het begeerde ideaal.

Vergeefs — de wereldmotor zwijgt — de wagen staat midden op den weg, onbeweeglijk; er is een geweldig defect, er wordt naar de oorzaak gezocht, er wordt naar middelen gestreefd om den wagen weer op gang te brengen, maar het lukt niet. Elk oogenblik faalt — de motor moet totaal uit elkaar genomen, grondig onderzocht, en met een-

parig pogen opnieuw geconstrueerd in juiste verhoudingen gezet en gericht, zood de electriche vonk op de ware plaats h gewenschte contact brengt, waardoor de motor nieuwe bezieling ontvangt; de vonk voor het wereldleven, voor het volkerenleven, voor het Godsdienstig leven, voor het persoonlijk leven.

God, zend Uw Geest, dat Die ontvonke den heiligen gloed van geestdrift des geloofs, die de eenige kracht kan zijn tot herstel van den defecten wereldmotor.

Overgenomen.

PELANTOENGAN II.

Wij hadden het voerecht op Zondag 7 April Majoor Barbier in ons midden te hebben. Het regende dien dag en tot overmaat van ramp werd de noodbrug van Pelantoengan over de kali Lampir door den bandjir weggeslagen, doch niettegenstaande dat was ons zaaltje nagenoeg vol en een stemming van wijding en ernstig verlangen was duidelijk voelbaar.

Veel en uit volle borst werd er gezongen. Ook het zangkoor onder leiding van Kapiteine Zitter zong een mooi lied en daar tusschendoor was er gelegenheid tot het geven van getuigenissen, waarvan veel gebruik werd gemaakt.

Het bijbelwoord door de Majoor zeer duidelijk verklaard, handelend over het huis op de steenrots gebouwd en verduidelijkt door eenige voorbeelden, vond gereeden ingang. Vlot vertaald door Majoor Midtbo werd de boodschap gebracht, de aandacht verslapt geen oogenblik. Dat de lessen ter harte werden genomen bewees het feit, dat een aantal personen dien avond de goede keuze deed. Halleluja!

A.A.W.

GEZEGENDE CONFERENTIE-SAMENKOMSTEN TE BATAVIA

onder leiding van Kolonel Beekhuis.

„Uit Zijne volheid hebben wij allen ontvangen genade voor genade.”

Dit tekstwoord werd heerlijk bevestigd in de Conferentie-samenkomsten, welke door den Terr. Kommandant geleid werden te Batavia. Reeds weken tevoren hadden de officieren en heilssoldaten van Batavia voor deze samenkomsten gebeden en gewerkt en God heeft hun pogingen rijkelijk beloond.

De bijeenkomsten op Zondag 7 April werden gehouden in het I.E.V.-Clubgebouw en hier in rustige afzondering werd op dezen Sabbatsmorgen ten volle genoten van den rijkdom van Gods genade. Mevrouw Adjutant Young gaf haar persoonlijk getuigenis en sprak over de leiding Gods in haar leven. Het zangkoor van het Meisjeshuis zong een van haar mooie liederen en dit alles werkte mee om een teere sfeer te scheppen, die veel bijgedragen heeft tot den zegen van deze samenkomst. Rustig en met zekerheid voerde de Kolonel zijn hoorders naar de bron van overvloedige genade, waar de mensch niet slechts gereinigd wordt, maar ook kracht ontvangt om een overwinnend leven te leiden.

Niettegenstaande het ongunstige weer was er een flink aantal aanwezigen tegenwoordig in de avondsamenkomst. Godsdienstleeraar Ottow heeft in dit samenzijn een goed woord voor zijn Meester gesproken. Na eerst geweten te hebben op de geweldige macht der zonde, sprak hij over Jezus Christus, den grooten Overwinnaar over de machten der duisternis, Die „getrouw en rechtvaardig is, om ons onze zonden te vergeven”.

„Er is niemand rechtvaardig, ook niet één, maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden”, riep onze leider, die als tweede spreker nu het woord nam, zijn hoorders toe en met klaarheid en overtuiging bracht ook hij naar voren, de groote verlossing, welke er in Christus Jezus te vinden is.

BANJOEWANGI.

De Paaschdagen zijn voor ons in Banjoewangi vreugdevolle dagen geweest. Het was het eerste Paaschfeest, dat het Leger des Heils hier vierde. 't Was een groot voorrecht Majoor Barbier van Bandoeng met ons te hebben. Ook zouden dien dag enkele makkers tot heilssoldaat worden ingezegend.

In de Heiligingssamenkomst voor Hollandsch spreken werd een Europeesche zuster tot soldaat ingezegend. „Waar Hij leidt zal ik volgen” zong onze zuster, geknielend onder de Legervlag. De zekerheid, dat onze Heiland leeft werd ons in deze bijeenkomst noemenswaardig gesteld. Het lezen van Gods woord was een bemoedigend voor allen. „Vreest niet” was de boodschap, doch dadelijk daarop: „Gaat heen”, om anderen de blijde tijding te brengen. De weg der ge-

Op Maandagmorgen vergaderde in de Kwintang-kerk een aantal menschen om bij vernieuwing Gods aangezicht te zoeken. Majoor Ramaker sprak in zijn getuigenis over zijn ervaringen in Midden-Celebes en het heengaan van zijn oudsten jongen en in verband gaarmede over de wonderlijke leidingen Gods in het leven van den mensch.

Op zeer origineele wijze verklaarde Kolonel Beekhuis de beteekenis van het woord: „Laat u met God verzoenen”. Het was een heilig oogenblik, toen aan het eind der samenkomst één zuster neerknielde om een toewijding te maken. Talrijke gebeden stegen op uit de harten en monden der aanwezigen. Inderdaad hadden wij een ontmoeting met God.

Des avonds luisterden wij in dezelfde kerk naar het glasheldere getuigenis van den heer Hoekendijk, die allereerst zijn bekeeringsgeschiedenis vertelde en daarna sprak over de wonderbare wijze, waarop God zijn leven geleid had.

„De geschiedenis van den pottenbakker” uit het boek Jeremia was het onderwerp van des Kolonels prediking dien avond. Met ernst en klem raadde hij zijn luisteraars aan zich geheel en al te stellen in de handen van God, Die hun leven zou kunnen vormen naar Zijn wil en welbehagen. Dank God, in deze samenkomst kwamen twee zielen tot den Heer! Een militair kwartet luisterde deze samenkomst op met een mooi lied, terwijl ook de zangbrigade van korps I zijn medewerking gaf.

Zoals een der bezoekers opmerkte na afloop: „Het is een goede Conferentie geweest”. God heeft opnieuw Zijn kracht betoond en wij gelooven, dat eeuwigheidswerk gedaan is. Voorwaarts in den Heilstrijd, makkers, een volgend jaar nog beter!

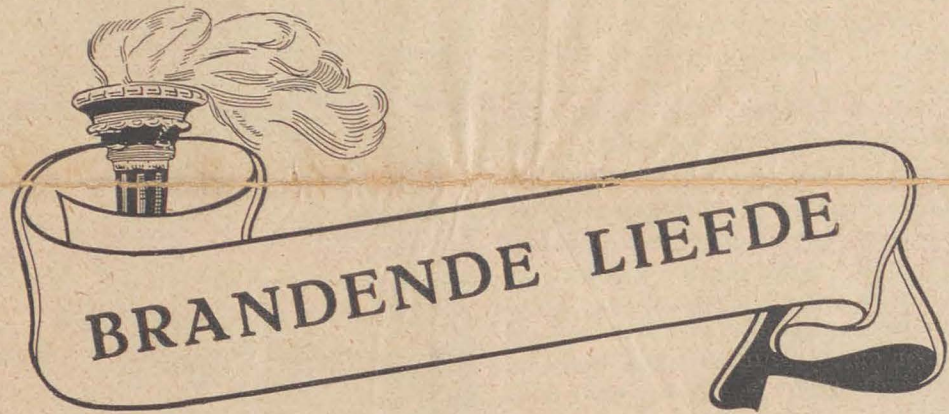
Y.

hoorzaamheid werd ons duidelijk gemaakt dien morgen.

In de openluchtsamenkomst luisterde een groote aandachtige schare naar de boodschap, die de Majoor bracht.

Ondanks den regen was de zaal des avonds geheel vol. Enkele makkers werden ingezegend, alsook enkele Jong-soldaten. Welk een teer moment was het, toen zij neerknielden en beloofden God te dienen. Ook voor de kinderen was het een groote plechtigheid. Daar stonden ze onder de vlag, vast besloten schaapjes van Zijn kudde te zijn en jonge strijders voor Zijn zaak. Drie zielen kwamen dien avond tot Jezus. Halleluja!

Den volgenden avond hadden wij een echte blijde Opwekkingssamenkomst. Meer dan ooit gaan wij voort met een hart brandend van liefde voor Gods zaak! M.H.S.

ONZE VELDTOCHT van Paschen tot Pinksteren. Door den Generaal.

Gedurende de laatste weken van onzen Veldtocht zou ik gaarne uw bijzondere aandacht willen vestigen op de groote waarde en belangrijkheid van den bijbel.

Het is van het hoogste belang, dat het Woord van God onze volle aandacht heeft. Er zijn vele invloeden zoowel in het leven van anderen als in uw eigen leven, die dat Woord willen verdringen en ik zou er bij alle heilssoldaten en Legervrienden op aan willen dringen *dagelijks* uw bijbel te lezen. Ik wilde, dat ik de macht bezat u grondig te overtuigen, hoe rijk uw leven zou zijn, indien ge volhardend dit Boek bestudeert. In een wereld-periode van zooveel onzekerheid is het Woord Gods een zekere, veilige Gids. De oorzaak van wat zulk een chaos en lijden heeft veroorzaakt in onzen tijd, is regelrecht terug te brengen tot verwaarloozing van den bijbel en zijn eischen.

Makkers, met den wanhoopskreet van de smart klinkend in mijn ooren, dring ik er met al de liefde van mijn hart op aan uw meest ernstige aandacht te geven aan de wondervolle waarheden van het Woord Gods. Dit Woord is levend en krachtig en scherpsnijdender dan een tweesnijdend zwaard. Tactvol gebruikt, zal het zondaren tot schuldbesef brengen en daarna tot berouw en verlossing.

* * *

Verder zou ik graag uw krachtige medewerking willen vragen voor het *persoonlijk* contact met de menschen. Het is mijn verlangen, dat zooveel mogelijk onze soldaten in het eigen district huisbezoek zullen doen. Gedaan met het brandend verlangen Gode te behagen, Zijn koninkrijk uit te breiden, zal deze persoonlijke aanraking met de menschen zeker tot grooten zegen zijn. Er is een groote afval in de kerk van Christus te bespeuren. Velen voeden hun kinderen op zonder eenigen godsdienst. Zonder nu juist „alarm” te willen blazen, wil ik toch met allen ernst deze dingen onder uw aandacht brengen. De menschen zijn momenteel allen diep onder den indruk van de huidige wereldgebeurtenissen. Dit feit geeft menige open deur en ik vertrouw, dat u hiervan gebruik zult maken en uw kansen zult aangrijpen.

Uw belangstelling in de jeugd zal een goed aanknoopingspunt zijn om de ouders te bereiken. Deze arbeid eischt veel tact en liefde — ziet op tot God om leiding. Hij kan de kromme wegen recht maken en de menschen voorbereiden op de boodschap, die gij komt brengen.

Ik hoop, dat alle heilssoldaten in dezen Veldtocht der „Brandende Liefde” hun deel zullen doen en ook door hun persoonlijk contact vele zielen voor Christus zullen winnen!

GEORGE L. CARPENTER.

EENIGEN tijd geleden verscheen in een Engelsch dagblad een artikel met een opvallenden titel: „Laarzen en schoenen kunnen zeer beslissende factoren zijn in den oorlog!” Contrasten en vergelijkingen werden gemaakt tusschen de verschillende strijdmachten met betrekking tot hun schoei en de schikkingen, welke getroffen werden om de voeten der soldaten sterk en in goede conditie te houden.

Het artikel verder latende voor wat het was, willen wij toch gaarne eenige nadere aandacht schenken aan de gedachten, die het wakker riep en wel naar aanleiding van het woord van Paulus, hierboven aangehaald.

De apostel had ongetwijfeld de Romeinsche soldaten menigmaal zien opmarcheeren en het had diepen indruk op hem gemaakt. In het Romeinsche rijk werd angstvallige zorg besteed aan de voeten der krijgsknechten. De schoenen waren van bijzonder maaksel, niet slechts bestemd voor verre marschen, doch ook bestand tegen verborgen gevaren van den weg. De vijand bedacht vaak zeer duivelsche middelen om de soldaten te verwonden en ongeschikt te maken tot voortgaan. Voetangels werden uitgezet over den weg en ontelbare scherp gepunte stukken hout werden onder het wegdek verborgen, sommige zoo scherp als degenpunten. De bedoeling was maar al te duidelijk: de soldaten verwonden de voeten en moesten uitvallen, daardoor verzwakte het leger. Daarom was het zoo noodzakelijk, dat de Romeinsche soldaten goed geschoeid waren en geheel bestand voor lange marschen zoo wel als gewapend tegen de verborgen gevaren.

Paulus wist dit alles. Ik denk, dat hij graag naar de marcheerende troepen gekeken heeft, want zeer dikwijls spreekt hij er in zijn brieven over. Ook in bovengenoemd bijbelgedeelte heeft Paulus het over de soldaten. Ze zijn stevig geschoeid, zoodat zij elk oogenblik gereed zijn, als de order tot „optrekken” komt, voor elken weg en elken dienst.

***

De Christen heeft eveneens lange tochten te maken, dikwijls langs moeilijke, gevaarlijke wegen, waar scherpe doornen en ruwe steenen hem kunnen verwonden en doen vallen. Soms kan men het nauwelijks een weg noemen en nimmer tevoren zijn wij dien gaan, het gelijkt meer op het zich een weg banen door de wildernis.

Welk soort schoenen moeten wij dan dragen als soldaten van Jezus Christus? Hoe kunnen wij beschermd zijn op onze tochten in dienst van onzen Koning? Het antwoord op deze vragen wordt gegeven in de woorden: „Uw voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes”. Wat beteekent dat feitelijk? Bezie dit woord eens een weinig nader. Bereidheid des Evangelies — dat is een bereidheid, die voortkomt uit het Evangelie zelf, zooals de warmte komt van de zon. Het Evangelie des vredes komt binnen in het hart van den mensch, neemt bezit van dat hart en onmiddellijk is die mensch vervuld met bereidheid. Waartoe? Bereidheid om op weg te gaan en anderen de blijde tijding te brengen, die zijn eigen ziel vervult. Dat is de beteekenis.

Laat mij u een voorbeeld geven uit het boek van Jesaja. Daar staat geschreven over het volk van Israël, dat in de schaduw van ontmoediging en ballingschap zat en verlangde naar vrijheid en het eigen land.

Over de rotsachtige bergen verschijnen echter boodschappers, snelle loopers, die de boodschap van vrijmaking brengen. En als de ballingen hen zien, welt er een lied op uit hun hart en ze zingen: „Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die den vrede doet hooren; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet hooren; desgenen, die tot Zion zegt: Uw God is Koning! Maakt een geschal; juicht te zamen, gij woeste plaatsen van Jeruzalem, want de Heere

GEESTELIJKE HERBEWAPENING

GEREED ZIJN!
EEN BOODSCHAP
VOOR
IEDER CHRISTEN
door
John Henry Jowett.

„Doet aan de geheele wapenrusting Gods”.

„De voeten geschoeid hebbende met de bereidheid van het Evangelie des vredes”. Ef. 6:15.

heeft Zijn volk getroost; Hij heeft Jeruzalem verlost!”

De voeten dezer boodschappers waren geschoeid met bereidheid en zij haastten zich om troost te brengen tot eenzamen en bedroefden.

En zóó is het, dat onze voeten als dienaren van den Heer Jezus geschoeid moeten zijn met een gelijke bereidheid om uit te gaan op de ruwe, moeilijke levenswegen, op heirwegen zoowel als in sloppen en stegen, met de blijde boodschap van Gods bevrijdende liefde en genade. Gereed zijn om overal heen te trekken met een lied van vreugde en bevrijding, dat is het voorrecht van de soldaten van Jezus Christus.

***

Het komt mij voor, dat het goed zou zijn, als wij eens een blik langs de verschillende wegen des levens lieten gaan om de menschen gade te slaan, die het Evangelie des vredes nodig hebben.

Daar is een ziel in de macht van ver-

slagenheid en ontmoediging. Op bijna elken levensweg, dien gij gaat, zult ge dezulken vinden. Zij staan op het punt onder te gaan, zij hebben het warme opbeurende licht der hoop verloren. Mislukking is pas dan volkomen, als men alle hoop heeft laten varen. Het fatale element in nederlaag is het besluit niet meer opnieuw te probeeren. Toch vinden wij dezulken langs den levensweg. Hun leven is zulk een absolute mislukking, dat ze alle vertrouwen verloren hebben en slachtoffers geworden zijn van zelf-geringschating. Wat hebben zij nodig? Hun lampen moeten opnieuw aangestoken worden met het licht der hoop. Het vuur in de ziel moet opnieuw gaan branden door vertrouwen. Zij moeten de boodschap hooren van een nieuwen dageraad, van een stralenden morgen, van blijder dagen, die voor hen liggen. Welke boodschap kunnen wij hun beter brengen dan die van den verrezen Heiland?

OOGSTFEEST TE KRENGSENG

Gods zegen wordt gevraagd over den maaltijd. Links: Kolonel Beekhuis en Majoor Wikdal. Rechts: Brigadier Loois en Envoy Oei.

Zoals wij in ons vorig nummer reeds meldten bracht onze leider, Kolonel Beekhuis, een bezoek aan de onderneming „Krengseng” van Envoy Oei bij gelegenheid van het Oogstfeest. De sawah's te Krengseng worden bewerkt door z.g. „grondbewerkers”. Zij worden niet betaald met geld, maar ontvangen een gedeelte van de opbrengst van het land in natura. Ook de mannen en vrouwen, die de padi snijden ontvangen een zeker percent van wat zij binnen brengen. De mandoers, die geëmployeerd zijn van de onderneming Krengseng, houden toezicht op alle werkzaamheden. Zij zijn allen heilsoldaat.

ONZE MOEDERS.

(Vervolg van pag. 1.)

zijn moeder, gepaard met onvermoeide toewijding voor hem te dagen en met tranen in de oogen sloeg hij de armen om haar heen en vroeg haar vergeving voor zijn onnadenkendheid.

De roem van het moederschap is de roem van het nimmer falend geduld.

De vader van John en Charles Wesley zeide eens tot Suzanna, hun moeder: „Moeder, waarom vertel je Charles wel twintig maal hetzelfde?”

Rustig antwoordde zij: „Omdat negentien maal niet genoeg is.”

O, het geduld van moeders!

ONWANKELBAAR GELOOF EN ONSTERFELIJKE HOOP.

De roem van het moederschap is de roem van het onwankelbaar Geloof en de onsterfelijke Hoop. Eens droeg een moeder haar kindje aan God op, en in het gebed ontving zij de overtuiging en de verzekering, dat hij het Evangelie zou prediken. Maar inplaats van zijn hart aan God te geven, viel hij in de zonde, en inplaats van het Evangelie te verkondigen, werd hij een dronken,

Jaren lang is het op deze onderneming de gewoonte geweest, dat, omdat de mandoers de belangen der grondbewerkers behartigen tijdens den padioogst, de laatste zorgen voor het eten der mandoers tijdens den oogst. Onze foto toont aan, hoe de mandoers op het punt staan den maaltijd te beginnen, waarbij een hunner voorgaat in gebed. De Kolonel en andere gasten van den dag nemen aan dezen maaltijd deel.

Brigadier Loois en de Majors Wikdal en Jennerström bleven na vertrek van den Kolonel voor de avondsamenkomst, waaraan een groote schare menschen deelnam. Elf personen kwamen bij vernieuwing tot God.

ongeloovig advocaat, die voor het ongehoofd opkwam. Maar de moeder bleef bidden, gelooven en hopen. Op zekeren dag werd zij geroepen en zei men haar, dat haar zoon stervende was aan delirium tremens. Zij ging kalm naar huis en zei: „Hij sterft niet. Hij zal in leven blijven en toch het Evangelie prediken”. En hij bleef leven, en predikte het Evangelie als een vlamme vuurs; en jaren daarna predikte zijn lieve kleindochter ook het Evangelie in het Leger des Heils.

Een moeder in het Leger des Heils, die zes zoons en dochters had, welke allen in het werk waren, lag op sterven. Haar jongste dochter, die Kadet in de Kweekschool was, haastte zich naar de stervende toe, maar de geheiligde moeder sprak: „Kind, er wordt goed voor mij gezorgd. Ik heb je opgedragen en God heeft je geroepen, om Zijn werk te doen. Keer naar de Kweekschool terug en zet je studies daar voort. Wij zullen elkaar in den Hemel weerzien”. De stervende moeder vergat zichzelf in haar liefde voor Christus en haar heilige eerzucht voor haar kind.

De roem van het moederschap is de

Zij hebben Jezus nodig en het vertroostende Evangelie van Zijn vrede. Goed — maar wie zal hun die boodschap brengen? Boodschappers zijn nodig, boodschappers geschoeid „met de bereidheid van het Evangelie des vredes”, boodschappers vlug en gewillig om dragers te zijn van de blijde tijding der eeuwige hoop. Zijn wij geschoeid met deze bereidheid des Evangelies? Soldaten van Christus, zijn uw voeten bestand tegen den weg? Gij hebt een edele, schoone taak.

***

Een andere blik op den levensweg doet ons een mensch zien, die in onwetendheid verkeert. Laat ons hem vergelijken met den Moorman uit de geschiedenis ons verteld in Handelingen 8:26-40. De weg is de weg, welke woest is en van Jeruzalem afdalt naar Gaza.”

„En ziet een Moorman, een kamerling, en een machtig man van Candace, de koningin der Mooren, die over al haren schat was, welke gekomen was om aan te bidden in Jeruzalem;

En hij keerde wederom en zat op zijnen wagen en las den profeet Jesaja.

En de Geest zeide tot Filippus: Ga toe en voeg u bij dezen wagen. En Filippus liep toe.”

Deze Moorman bezat wel het woord Gods, doch niet de kennis. Hij bezat de Schrift, doch er was niemand, die ze hem verklaarde. Wat is nodig? Hij heeft behoefte aan een boodschapper in wien het woord Gods levend is geworden en die het geheim ontdekt heeft der Schriften n.l. den persoonlijke omgang van den mensch met God.

Filippus ging onmiddellijk, zoo snel mogelijk, want zijn voeten waren geschoeid met bereidheid des Evangelies.

Deze taak is het voorrecht van allen, indien wij slechts willen vertrouwen op de leidende genade van onzen Heer. Wij behoeven geen sterren te zijn, om lampen te kunnen aansteken en vuren te doen ontbranden. Een kaars is daartoe ook in staat, als zij slechts brandt met een heldere vlam. Datgene wat voor ons een eerste vereischte is om te dienen is „bereid te zijn”, God Zelf zal ons dan de noodige bekwaamheid geven.

Tenslotte wil ik nog op één ding de aandacht vestigen. De Apostel Paulus leert, dat deze bereidheid een deel der wapenrusting is van onze ziel. Ze is een verdedigingsmiddel tegen de wereld, het vleesch en den duivel. Bereid te zijn de boodschap der genade te verkondigen, het Evangelie des vredes te prediken, biedt een machtige bescherming tegen de gevaren van den levensweg. „Hij zal Zijne engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uwe wegen.”

Laat ons bidden, dat Zijn Evangelie ons meer en meer vervulle, zoodat wij bezielid zullen zijn met een spontane bereidheid als de oproep des Konings komt.

roem der liefde, die nimmer faalt. Eenigen tijd geleden was ik in een stad, waar zich een groote Staatsgevangenis bevindt. In mijn samenkomsten merkte ik het lieve gezicht van een vrouw met zilverwitte haren op, op wier gelaat de vrede Gods blonk. Op een Zondag gingen wij naar die groote gevangenis, om er voor de ingeslotenen een samenkomst te houden, en zij was er ook. Haar jongen, ik meen, dat het haar eenige jongen was, was van huis weggezworven; toen was hij met slechte menschen in aanraking gekomen en zat nu achter die dikke muren der gevangenis opgesloten. Op het hooren dezer tijding was het hart van het moedertje in liefde ontbrand voor haar afgedwaalden zoon en zij had haar huis in het Noorden des lands verlaten, om in deze stad te komen wonen, opdat zij dicht bij haar jongen zou kunnen zijn. En elke Zondag ging zij hem in de gevangenis opzoeken; dan probeerde zij hem opnieuw voor God te winnen en op het goede pad terug te brengen.

Dat is de roem van elk oprecht moederhart, en wij prijzen God voor zulke moeders en brengen ze onzen eerbied en onze teederste genegenheid.

DAG BIJ HET KRUIS BANDOENG BATAVIA

onder leiding van
KOLONEL EN MEVR. BEEKHUIS.

onder leiding van
DEN CHEF-SECRETARIS EN MEVR. RIDSD.EL.

BATAVIA

De Goede Vrijdag is voorwaar een dag bij het Kruis geweest. Reeds bij het binnenkomen der zaal was een gewijde stemming merkbaar, welke nog werd verhoogd, door de zachte orgelmuziek welke ten gehoor werd gebracht.

Het groote verlichte kruis, met lila achtergrond waarop het woord „Volbracht”, droeg er het zijne toe bij, onze gedachten te bepalen bij onzen gezegenden Heiland en Zijn lijden. Er was een groot verlangen om gezegend te worden, hetgeen wel was af te leiden uit de groote schare welke was opgekomen, en waarvoor in de zaal niet eens voldoende plaats was, zoodat sommigen buiten moesten staan.

Zending-leeraar O. E. v. d. Brug sprak over het Kruiswoord; „Vader, vergeef het hun”. De nadruk werd door hem gelegd op de woorden „het” en „hun”. Niet voor bepaalde zonden, of voor een enkel mensch was deze bede. In het woordje „het” waren alle zonden besloten, in het woord „hun” alle zondaren. Vergiffenis en verlossing voor alle menschen. Halleluja!

Nadat de zangbrigade gevoelvol een lied had gezongen was het woord aan Ds. G. v. Duinen.

Op treffende wijze wist hij ons den vreeselijken strijd te schilderen, welke Christus had doorworsteld aan het kruis, in de uren, dat het donker was over de geheele aarde, en waar Hem de woorden uit de ziel waren geperst: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten!”

Ook liet spreker ons geen twijfel omtrent de oorzaak van dit bitter lijden, en ootmoedig beleden we met hem: „Ik deed door mijne zonden Hem al die jamm'ren aan”.

„Het is volbracht!” Met dit woord werd deze morgenbijeekomst door onzen Kommandant besloten. Ja, „het is volbracht”, dit werd diep gevoeld door hen, die Christus kenden als hun Verlosser en Heiland, en in stilte hebben wij tot God een dankgebed opgezonden voor Zijn wonderbare liefde.

„Het is volbracht”, als een vriendelijke noodiging moet dit woord hebben geklonken tot hen die nog geen deel hadden aan Christus, een noodiging om in Zijn liefdearmen te vluchten.

's Avonds was er weder een flink aantal menschen opgekomen. Reeds bij het zingen van het eerste lied en in den bidstond ervoeren wij de tegenwoordigheid Gods.

Afgewisseld door een lied van de zangbrigade, werd een woord van hart tot hart gesproken door mevrouw Kolonel Beekhuis en Majoor Ramaker, waardoor wij allen gezegend werden.

Door den Kolonel werd nog eens, met overtuiging, het Evangelie van het Kruis gepredikt. Bij den onbekeerde werd er op aangedrongen niet langer de liefde Gods te weerstaan, maar te komen tot Hem die Zijn Zoon gaf uit liefde tot den mensch.

Hoewel niemand in het openbaar tot den Heiland vlood, zoo gelooven wij, dat velen Hem in stilte hebben gezocht.

K. L.

De GOEDE VRIJDAG-bijeekomsten werden door de Kolonels geleid in BATAVIA I. Een schare van ruim 130 personen was aanwezig in de morgensamenkomst. Inderdaad waren wij in den geest allen bij het kruis en een teere, heilige sfeer openbaarde zich. De korpsen waren vereenigd en de zangkoren zongen met veel gevoel liederen van het kruis. Het was dien morgen mevrouw Ridsdel, die Gods woord verklaarde en sprak naar aanleiding van den tekst: „Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”. Met intense aandacht werd geluisterd.

De avondsamenkomst was feitelijk een voortzetting van de morgenwijding. Ditmaal was het de Kolonel, die aan de hand van het zevende kruiswoord: „Het is volbracht” ons het leven van Christus in al zijn schoonheid schilderde. God was kennelijk met ons.

Het verband tusschen de beide bijeenkomsten was treffend en maakte dien dag tot een bijzonder gezegenden voor ons allen. A.B.C.

PAASCHVREUGDE

In BATAVIA II leidden de Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel de Paasch-samenkomsten. Het was een dag van blijdschap en hard werken. Om half zeven werd de dag begonnen met een fijne openluchtsamenkomst op den passar. Daarop volgde een samenkomst in de gevangenis, waar een 400 personen aandachtig luisterden naar de Paasch-boodschap en de groote betekenis ervan. Drie personen zochten den Paaschzegen, toen de uitnodiging werd gegeven. Mevrouw

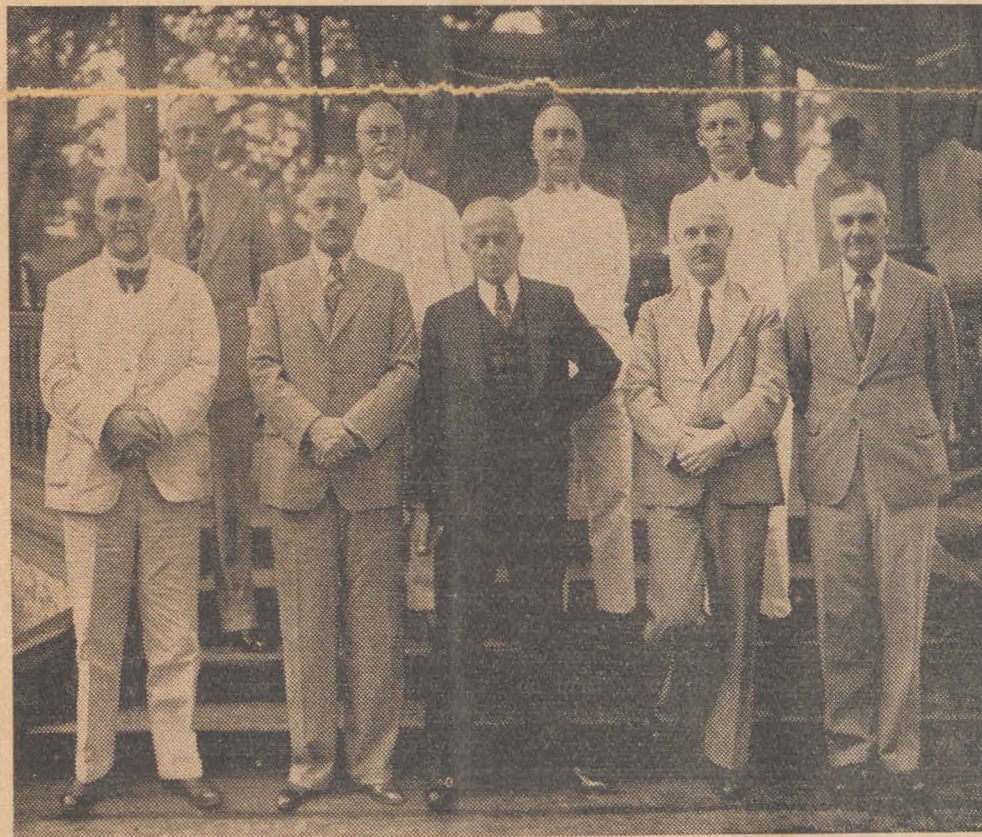
Ridsdel bracht intusschen een bezoek aan de kindersamenkomst, waar zij een hartelijk woord sprak tot de kinderen en Jongeliedenwerkers van het bloeiende jeugdkorps van Batavia II.

De Heiligingssamenkomst was een uur, dat wij niet licht zullen vergeten. Mevrouw Ridsdel sprak over den steen, die afgewenteld was van het graf en wees zeer ernstig op de noodzakelijkheid van een geheiligd leven. Twee personen maakten een nieuwe toewijding.

Ondanks den hevigen regen werd toch de openluchtsamenkomst gehouden, waar de Kolonel een groote schare zeer belangstellende luisteraars toesprak, terwijl mevrouw Ridsdel terzelfdertijd met mevrouw Adjudant Mephram en de Jongeliedenwerkers een openluchtsamenkomst hield voor de kinderen en op bijzondere wijze hun hart wist te raken.

Niemand liet zich door den regen weerhouden de avondsamenkomst bij te wonen; de zaal was tjokvol. Op dit heerlijke Opstandingsfeest werden 7 makkers tot heilssoldaat ingezegend en 15 als rekrut aangenomen. Dit was een groote bemoediging voor de strijdkrachten van Batavia II. Mevrouw Ridsdel droeg de betrokken makkers in gebed op aan God. Met kracht bracht de Kolonel de boodschap van Verlossing. Ook dien avond mochten wij twee zielen zien komen tot den Heer. Moy Hong Bo.

Nog melden wij, dat op het Paaschfeest in Batavia I twee makkers ingezegend werden tot heilssoldaat, wat natuurlijk een groote vreugde was voor dit korps.

Medewerkers aan den Liturgischen dienst in het Pieterspark (zie pag. 5).

Bovenste rij, van links naar rechts:
Zend. leeraar O. E. van den Brug; Evangelist Weenink van Loon; Kommandant A. C. Beekhuis; Kapitein Sprokkereef.
Onderste rij, van links naar rechts:
Ds. N. Klaassen, Em. Prot. pred.; Ds. P. J. de Bruijn, Prot. pred.; Ds. A. Goedhart, Prot. pred.; Ds. G. van Duinen, Legerpred.; Ds. J. G. Fernhout, Ger. predikant.

HET IS NIET MOGELIJK IEDEREEN TE BEHAGEN.

Door mevr. Lt.-Kolonel J. H. Ridsdel.

Er zijn veel menschen, die denken dat als zij zouden zoeken naar een hooger leven, naar een rein hart, en dit zouden ontvangen, zij voortaan in staat zouden zijn het iedereen naar den zin te maken. Dit is een vergissing en onbereikbaar. Er is altijd wel iemand, die zelfs het meest toegewijde leven becritiseert en tracht fouten te vinden. Dit is bevestigd in het leven van de meest heilige en edele menschen in het verleden.

God zeide, dat Zijn dienstknecht Job „oprecht” was, doch Jobs vrienden zeiden, dat hij een zondaar was. De onverschrokken en moedige Elia, op wiens gebed het vuur nederdaalde op den berg Karmel, werd „een beroerder in Israël” genoemd.

Johannes de Dooper met een open en

onbevreesd karakter, door wiens gloedvolle prediking duizenden terugkeerden tot den God hunner vaders, werd in de gevangenis geworpen als een boosdoener.

De onovertroffen Paulus, geleerde, redenaar en heilige, werd een „klapper” genoemd.

Jezus Christus, de Zoon Gods en onze Verlosser, volmaakt in leven en voorbeeld, werd door velen gehaat en een „Godslasteraar”, „een vraat en wijnzuiper” genoemd.

Wesley, Luther, George Fox (de godvruchtige kwaker) evenals later de eerste officieren van het Leger des Heils, werden allen met steenen en rotte eieren gegooid.

De eerste Methodisten werden bespot; en verscheidene predikers van onzen tijd heb-

ben dagen en nachten in de gevangenis doorgebracht, omdat zij opkwamen voor rechtvaardigheid, omdat zij predikten en het volk op de onnaspeurlijke rijkdommen van het Evangelie wezen.

Vergissingen bij het uitspreken van een oordeel zijn mogelijk, zelfs al heeft men een rein hart; beweegredenen kunnen verkeerd worden uitgelegd door de vijanden van onzen Meester en van Zijn volk, zoodat het niet altijd mogelijk zal zijn den menschen te behagen. Zij zullen op ons afkomen en ons bij onvriendelijke namen noemen, doch temidden van dit alles, is het mogelijk Gode welbehagelijk te zijn, al kunnen wij dit dan niet bereiken met de menschen.

Laat ons steeds dit doel voor oogen houden: Gode meer gehoorzaam te zijn dan den menschen. Wij zullen dan een gelukkig en goed leven leiden; dit kan geschieden met Gods hulp. Breng het in practijk.

Aan de vrienden in N

Door den

Wederom zullen onze officieren er op uw financieelen steun ten behoeve lande en dringend vraag ik u, hen ook te willen verblijden met uw bijdrage dan andere jaren.

In ons vorige nummer gaven wij 1939 in onze inrichtingen, tehuizen, bedelaars en kolonisten werd gedaan. migen, doch ik zou onze lezers willen denken, wat deze cijfers vertegenwoordigen van de 3359 patiënten met de 66.217 Soerabaia en Toeren; aan de 1515 patiënten in de hulp-ziekenhuizen in dessa en zieken in ons Ooglijders-hospitaal te 1300 leprozen, wier lijden lichamelijk derden; de ruim 2000 bedelaars, die nu zoover mogelijk leeren werken en a daer de meer dan 600 kinderen: Eude die een lief tehuis vonden, soms het e En zoo zouden wij voort kunnen gaan.

Met deze Zelfverloochenings-aanvraag (vijf en dertig duizend gulden) bijeen van lijden en verdriet te kunnen ke

Wanneer wij bedenken welke oorsaken voor oorlogsdoeleinden, vermaak, per het door ons gevraagde bedrag maar zeilen bijzetten dit te verkrijgen.

Komt, geachte vrienden, sterkt ons Bij voorbaat dank. God zegene u!

Pinksterfeest

Door Kolonel A. C. Beekhuis.

Van het aardrijk stijgt een bede
Opwaarts tot den hemeltrou;
't Is de bede van Gods kinderen
Aan den Vader en den Zoon:
„Geef ons nu den Pinksterzegen,
Uwen Geest, zoo teer en schoon!”

IS het juist, dat het verlangen uitgedrukt in bovenstaand vers, de begeerte weergeeft van een groot deel der hedendaagsche Christenen?

Het komt mij voor van wel, tenminste allerwegen heb ik iets van dezen honger en dorst gemerkt, vooral omdat er een groote begeerte is die kracht te bezitten, die den mensch in staat stelt te leven overeenkomstig Gods eischen, tot zegen van anderen.

En nu de geschiedenis van het Pinksterfeest.

Wij weten dan dat op den tienden dag na Jezus' hemelvaart en dus vijftig dagen na Paschen, de belofte van den Heiland, gegeven aan de discipelen, op heerlijke wijze vervuld werd aan die mannen en vrouwen, die eendrachtelijk bijeen waren in de opperzaal te Jeruzalem. Wij kennen de geschiedenis van „den geweldigen wind” en „de verdeelde tongen als van vuur”, teekenen — symbolen — van den aard en de werking van den Heiligen Geest evengoed als de duif, die gezien werd door Johannes, den zoon van Zacharias bij den doop van Jezus. Welk een wonderbaar Pinksterfeest was het toch en op welk een machtige wijze werd daar

Het dat alle tere

an onzen arbeid derlandsch-Indië.

territoriaal Kommandant.

aldaten allerwegen een beroep doen
in ons veelomvattend werk hier te
op uw bekende vriendelijke wijze
zoo mogelijk iets meer te geven

eds een aantal cijfers van wat in
tenhuizen, kolonies voor leprozen,
roge cijfers" meenen wellicht som-
vragen zich een oogenblik in te
gen. Denk eens aan al het lijden
leegdagen in onze ziekenhuizen te
ten met hun 227.750 verpleegdagen
; aan de 600 halfblinden en oog-
narang. Vergeet ook niet de bijna
moreel we moeilijk kunnen bena-
lechts verzorgd worden, doch voor
werk geholpen worden! Dan zijn
esche, Javaansche en Chineesche,
te echte tehuis in hun korte leven.

te stellen wij ons voor om f 35.000
te brengen, teneinde dezen stroom

glijke sommen worden uitgegeven
glijke genietingen en dergelijke, is
er gefing en toch moeten wij alle

anden en geeft ons op royale wijze.

l zijn in de laatste dagen, zegt God,
zal uitstorten van Mijnen Geest op
eesch; en uwe zonen en uwe doch-
zullen profeteeren. Hand. 2 : 17.

etuigd van den gestorven en verheer-
jkten Heiland, zoodat, door de alles
verwinnende macht van Zijn Geest,
uizenden riepen om genade en op-
eerlijke wijze, op één dag, een volk
- het volk des Heeren, een leger van
rijders, een „volk van getuigen” —
boren werd.

Dank God voor het Pinksterfeest
..... Hij is Dezelfde! Ook wij kun-
n een Pinksterzegen ontvangen. Ja,
it ons beseffen, dat wij hem zoo
odnoodig hebben en dat wij zonder
n onmogelijk in staat zullen zijn
te hooge roeping te vervullen en
1 onze bestemming te beantwoor-
1, maar ook, dat wij door hem meer
1 overwinnaars zullen zijn en kun-
n schijnen als lichten in deze duistere
reld.

Zullen wij trachten een oogenblik
bezien, wat het Pinksterfeest — de
tstorting van den Heiligen Geest —
teekende?

1. Het was het begin van een nieuw
perk.

De Heer had gezegd: „Ziet, Ik zal
at nieuws maken!” (Jes. 43 : 19) en
1 was het werkelijk Nieuw geworden.
wakheid maakte plaats voor kracht,
ees voor moed, zwijgen omtrent den
eiland, ja, verloochening van Zijn
aam werd vervangen door vrijmoe-
g, krachtig getuigen van het lijden
1 sterven en de opstanding des Hee-
n.

Dat was wat nieuws! Eenvoudige,

Op den 1sten Paaschdag om 6 uu
hadden de Bandoengsche heilssoldaten
opgemaakt, om door het zingen van hu-
deren de menschen er aan te herinnere
de Paaschmorgen was angebroken.

Dit was tevens een goede inleiding te
Liturgischen dienst, welke dien morg
7 tot 8 uur zou worden gehouden, en
aan door alle Protestantsche Kerke
Gemeenschappen, hun predikanten en
gangers zou worden medegewerkt.

Om 7 uur precies, werd na een kort
dend woord de dienst aangevangen me
zingen van het oude Paaschlied: „Daar
een toon daar klinkt een stem”. Indruk-
kend was het, dit lied te hooren zingen
een schare van circa 800 à 900 men-
wier gedachten en wegen zoo zeer u
loopen, maar nu één in hun Heer en Hei-
deelnamen aan dezen dienst.

Schriftlezing, gezang en gebed wisse
elkander nu af, en alles ging volmaakt ru-
en zonder eenige stoornis.

Het meest indrukwekkend oogenblik
dezen dienst was zeker wel, toen door
te zamen, staande de Christelijke Geloof-
lijdenis werd opgezegd. Ontroering ma-
het sommigen onmogelijk, om dit woord
woord te doen. Het was een machtige ui-
van de eenheid des geloofs in Christus, or-
Heer.

Na een heerlijk dankgebed gingen wij a-
uiteen, gesterkt in ons geloof in Hem,
dood en hel overwon.

Kapitein Sprokkereef, die het initia-
nam tot dezen dienst, had gezorgd voor
luidsversterkers, waardoor elk woord dui-
lijk door ieder kon worden verstaan.
Officieren-muziekkorps begeleidde den za-
terwijl door de zangbrigade, en de kinde-
van het Kinderhuis een lied werd gezong

K.I.

Het was op Paaschmorgen duidelijk
bemerken, dat er in de Congreszaal van
Leger des Heils iets bijzonders te doen w-
Om negen uur 's morgens zag men er all-
lei voertuigen stilhouden.

Ter gedachtenis aan den opstandingsm-
gen, was de zaal keurig versierd. Ove-
preikten frissche bloemen als zinnebeeld v-

„nieuw leven”, terwijl aan den achterkant
van het platform een doek was aangebracht
met de woorden „JEZUS IS VERREZEN”.

De zaal liep mooi vol en er heerschte een
gewijde stemming.

Precies half tien betrad Kolonel Beekhuis
het platform en liet de vergaderden zingen:
„Vroeg in den morgen, begaf Maria zich naar
't graf van haar Heer; .....”, en in den
geest volgden wij haar om het opstandings-
wonder te aanschouwen.

ongeleterde menschen verkondigden
de wonderwerken Gods, op een wijze,
die ontzag inboezemde en groote ver-
slagenheid te weeg bracht.

De Pinksterzegen zal nu, in 1940,
nog dezelfde uitwerking hebben. Er
komt een einde aan lautheid, vrees-
achtigheid en valsche schaamte. De
Geest Gods maakt vurig, vrijmoedig,
sterk en vastberaden. In Ezechiël 2 : 2
lezen wij: „Zoo kwam in mij, als Hij
tot mij sprak, de Geest die mij stelde
op mijne voeten”.

Die Geest richt den neergeworpen,
overwonnen mensch op en stelt hem
op zijn voeten. Hij geeft kracht, de
alles overwinnende kracht!

2. Een ander merkwaardig iets is,
dat wij lezen: „Het (vuur) zat op een
iegelijk van hen”, en „allen begonnen
te spreken”.

Niet alleen de Apostelen, maar allen,
waarschijnlijk een 120 vrouwen en
mannen deelden in den zegen. De
leeken werden geordend voor den
dienst des Heeren, geen beperking,
geen uitzondering, maar „allen”.

En met welk een groot succes spra-
ken zij! Dat kan ook niet anders, want
zij spraken, „zoals de Geest hun gaf
uit te spreken”. Waar dat geschiedt,
zal er altijd iets gebeuren; in den
tegenwoordigen tijd evengoed als 2000
jaar geleden.

Wat mij ook opvalt is dit: Ruim 400
jaar had Israël tevergeefs gewacht op
de stem van een profeet, totdat Johan-
nes de Dooper kwam; nu waren er
tientallen die, overeenkomstig Joëls
profetie, opstonden als profeten en
profetessen des Heeren. Een van de

Een kijkje op de schare in het Pieterspark op Paaschmorgen.

in den Hof van Jozef van Arimathea en ons
harte juichte mee in het feit, dat Christus
waarlijk is opgestaan. Met eerbiedigen
schroom hebben wij het nogeens gezegd:
„Mijn Heer en mijn God!”

Aan het einde van deze samenkomsten
hebben alle heilssoldaten en bekeerlingen
zich bij vernieuwing gewijd aan den dienst
des Heeren.

redenen, dat er in 400 jaar geen pro-
feet gehoord was, was waarschijnlijk
omdat het Jodendom verstard was in
vormendienst. Alles was zoo nauw-
gezet geregeld, alle ceremoniën zoo
goed vastgesteld, dat er geen plaats
was voor inspiratie. De Joden waren
letterknechten geworden en daardoor
was er geen plaats voor den Geest.
Welk een waarschuwing.

Laat ons toch altijd „open” zijn voor
den Geest, ook al wordt de traditie ge-
broken. Ook in onze samenkomsten
a.u.b. makkers — heilssoldaten! Vol-
doende plaats voor „getuigen” —
„profeteeren” door den geest des Hee-
ren. Dat was een kracht in het ver-
leden, ook in ons geliefd Leger; dat
behoort een kracht te blijven. Getuigen
van Christus!!

3. Een andere vrucht van den Hei-
ligen Geest is: „Arbeiders voor den
wijngaard des Heeren”. In Hand. 13
lezen wij, dat de Heilige Geest neer-
daalde in den bidstond, die gehouden
werd te Antiochië en zeide: „Zondert
mij af beide, Barnabas en Saulus tot
het werk, waartoe Ik ze geroepen heb”.

Ook nu nog komt deze zelfde bood-
schap door den Heiligen Geest tot ons,
indien wij er slechts acht op geven.
Geeft plaats aan den Geest des Hee-
ren, broeders en zusters, want ook nu
nog beteekent de Pinksterzegen, vol-
doende arbeiders voor den wijngaard
des Heeren.

4. Tenslotte: Zie, dat de Heilige
Geest niet maar alleen ons een enkele
maal wil bezoeken en op bijzondere
wijze zich wil openbaren, maar dat
Hij woning bij ons wil maken. Dat, mijn

waarde makkers en mede-Christenen,
is het meest wonderbare wat geschie-
den kan in het leven van een mensch.
Onze bestemming is te zijn „Tempelen
van den Heiligen Geest”. Ja, als wij
Gods woord bestudeeren, blijkt het
wel, dat dit altijd Gods plan is geweest.

Wij lezen, dat in de grijze oudheid
de heerlijkheid des Heeren gezien
werd door Mozes op den berg; later
was die heerlijkheid in den Taber-
nakel, weer later in den tempel van
Salomo, zoodat er voor de priesters
geen plaats meer overbleef. Toen bleek
het dus, dat God onder de menschen
Zijn woning wilde hebben. Maar met
Jezus' komst op aarde is het nog heer-
lijker geworden. Niet alleen, dat in
Hem al de volheid der Godheid licha-
melijk was, maar Hij zeide ook: „Zoo
iemand Mij lief heeft, die zal Mijn
woord bewaren; en Mijn Vader zal
hem liefhebben en Wij zullen tot hem
komen en zullen woning bij hem
maken” (Joh. 14 : 23).

Moge deze wonderheerlijke belofte
op dit Pinksterfeest vervuld worden
aan allen, die zich naar Christus' naam
noemen, dan zullen evenals in het ver-
leden, de verslagenen des Heeren velen
zijn. Zoals in het verleden tot Sa-
lomo gezegd werd: „Bouw Mij een
huis”, zoo klinkt tot ons het woord,
bereid u, doe alles weg wat in strijd
is met Gods wil en breng uw al op
het altaar, opdat uw hart een woon-
stede Gods zal zijn.

Dan zullen wij inderdaad overeen-
komstig de diepste wenschen van ons
hart kunnen leven als geheiligden des
Heeren — Getuigen van Christus in
woord en daad!

TWEE JUBILARESSEN

25 jaren van langdurigen trouwen dienst.

MAJOOR A. R. KYLE.

De Majoor is een „kind van het moment”. Haar ouders waren heilslieden, die de vreugde gehad hebben van verschillende van hun kinderen en volgen in hun voetstappen. Haar eerste jaren als officier bracht Majoor door in haar vaderland, Nederland, en wel in korpswerk, later assistente op het Int. Hoofdkwartier, vanwaar zij werd overgeplaatst naar Ned.-Indië. In Juni 1919 arriveerde zij op Java en werd aangesteld voor de epra-kolonie te Pelantoengan, waar de geheimenissen van de Nederlandsche en Maleische taal, welke beide zij zich goed meester heeft gemaakt, het eerst leerde. Verder lag haar veld meer op administratief gebied en wel vele jaren op het Hoofdkwartier en later in het Ooglijderspitaal en Midden-Celebes. In 1935 werd de Majoor aangewezen voor het Legerwerk in AMBON te be- nemen. Met veel zegen mocht zij hier

arbeiten en een bloeiend korps en nu ook een Militair-tehuis zijn de resultaten van den goeden grondslag daar gelegd.

De laatste jaren is de Majoor de directrice van het „William Booth”-ziekenhuis te Soerabaia, dat onder haar bekwame leiding zeer is verbeterd en uitgebreid. De keurige up-to-date was- scherij, de mannen-afdeeling, kortgeleden geopend, het isolatie-gebouw en niet te vergeten de keurige bijeenkomstzaal, waar samenkomsten met het personeel worden gehouden, zijn alle de laatste jaren aan het ziekenhuis toegevoegd en meerdere plannen wachten op uitvoering.

Moge het de Majoor gegeven worden nog veel nuttige jaren in dienst van haar Meester in Ned.-Indië te arbeiten.

MAJOOR K. E. WHUR.

Majoor Whur heeft op enkele maanden na haar geheele loopbaan in Ned.-Indië doorgebracht. Haar eerste en eenige aanstelling in Engeland was in het Vrouwen Maatschappelijk Werk en ook op Java lag haar arbeid grootendeels op dit terrein.

In verschillende Kinderhuizen, zowel Europeesche als inheemsche, heeft zij de kleinen aan haar zorg toevertrouwd immer met groote toewijding verzorgd. Ook in ons ziekenhuis te Soerabaia en Toeren was de Majoor eenigen tijd werkzaam, terwijl nu en dan ook administratieve arbeid haar werd toegewezen. Momenteel is de Majoor de assistente van Brigadier Loois op het Divisie-Hoofdkwartier te Magelang.

Moge ook haar leven door God nog voor velen tot rijken zegen gesteld worden!

Bij gelegenheid van het bezoek van den Vlootvoogd, Schout bij nacht C. E. L. Helfrich, aan het tehuis voor Land- en Zeemacht te Soerabaja, werd bovenstaande foto gemaakt. De begroeting van den hoogen gast door Kolonel Beekhuis.

SOERABAJA.

Majoor Barbier leidt de Goede Vrijdagsamenkomsten.

Met een hart vol dank aan God denken wij terug aan de bijeenkomst op Goeden Vrijdag gehouden in de groote zaal van de Loge op Toendjoengan. Velen kwamen om het lijden en sterven van Christus te herdenken, zoodat de zaal voor den aanvang reeds geheel gevuld was.

Adjutant Palstra opende de bijeenkomst door lied en gebed en een inleidend woord. Daarna hield Adjutant v.d. Herik een toespraak voor de Maleisch sprekenden, waarin het groote gebeuren op den eersten Goeden Vrijdag herdacht werd. Majoor Barbier, onze speciale voor dien dag, behandelde daarna voor de Hollandsch sprekenden een gedeelte uit Gods woord naar aanleiding waarvan de Majoor op treffende wijze teekende, wat op Golgotha zoovele eeuwen geleden plaatsgreep. Naarmate de samenkomst voortgang had werd Gods Geest duidelijk merkbaar ervaren en toen dan ook het laatste gedeelte van de samenkomst begon, zaten velen diep ontroerd en overtuigd terneer. Zacht en teer klonken de uitnodigingskoren en onder het zingen stond de een na den ander op om bij de stoelen voor het platform neer te buigen en God te zoeken. Het was een heilige stonde. Het was ontroerend te zien met hoeveel ernst en verlangen velen kwamen om kracht te ontvangen en te bidden. Waarlijk, God kwam onze ziel dicht nabij.

Des avonds kwamen allen in de verschillende korpsen bijeen en werden gezegende bijeenkomsten geleid, waar zielen tot Chris-

In de avondsamenkomst door den B.O. zelf geleid kwam een ziel tot Jezus.

d. B.

De avondsamenkomst werd geleid in korps II. Ook hier een bijna volle zaal. Enthousiast werd gezongen. Bijzonder gezegend was het oogenblik toen een 7-tal makkers, waaronder 3 echtparen, onder de Legervlag werd ingezegend tot heilssoldaat. Voor hen was Christus inderdaad de levende Heiland, Die alles nieuw had gemaakt in hun leven.

Met vreugde denken onze makkers in Soerabaja terug aan deze gezegende bijeenkomsten, die een bemoediging en hulp zijn geweest.

SAMENKOMSTEN GELEID DOOR LT.-KOLONEL EN MEVROUW RIDSDDEL IN BANDOENG II.

Zondag 7 April werden de samenkomsten in Bandoeng II door den Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel geleid. De morgensamenkomst droeg een bijzonder karakter, doordat het dochttertje van een onzer makkers werd opgedragen aan God en het Leger. Deze plechtigheid werd op indrukwekkende wijze door mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel verricht.

Er heerschte in deze samenkomst een teere geest, waartoe alles meewerkte, wat gedaan werd. Alles stond in het teken van „Heiligmaking”. Het getuigenis van Kapitein Soenarto en een makker van het korps zegende onze ziel. De toespraak van den Kolonel was eveneens erop gericht, dat de menschen een reiner en heiliger leven zouden begeeren en op het feit, dat Jezus machtig is aan dat verlangen te voldoen. Het was een mooie morgen.

KOLONEL EN MEVROUW BEEKHUIS TE SOERABAJA

In verband met het 25-jarig Jubileum van Majoor Kyle als heilsofficier, heeft onze leider, Kolonel A. C. Beekhuis vergezeld door mevrouw Beekhuis, een bezoek gebracht aan al de Soerabaja-korpsen.

Zaterdagavond was Soerabaja IV (Wonokromo) aan de beurt. Voor deze bijzondere gelegenheid was er een groot aantal makkers en vrienden opgekomen, de samenkomst kenmerkte zich door een opgewekten geest en wij mochten enkele goede getuigenissen hooren. Aandachtig werd er geluisterd naar wat onze leiders te zeggen hadden en wij konden ons verheugen over vijf makkers, die tot den Heer kwamen.

Zondagochtend was er een goede opkomst voor de samenkomst in Soerabaja III (Djagarastraat) twee zangkoren verleenden medewerking en het was een genoeg hun liederen te hooren. Mevrouw Beekhuis wist door haar pakkende illustraties rechtstreeks tot het hart van haar gehoor te komen. Met klaarheid verkondigde de Kolonel, dat er „overvloedige genade” was in Jezus Christus en Gode zij dank, twee zusters hebben zich geheel en al gewijd aan den dienst van God.

's Middags om 5 uur was er een aparte samenkomst in Soerabaja II (Kalianjer) voor heilssoldaten en bekeerlingen. Wederom luisterden de aanwezigen met alle aandacht naar wat onze leiders tot hen te zeggen hadden;

Ofschoon het 's avonds regende, was de zaal goed gevuld. Ook nu werd reeds aan het begin der samenkomst Gods geest ervaren. Mevrouw Ridsdel gaf zelf het eerste lied uit in keurig Maleisch, zij leidde eveneens den voorbidstond.

Verscheidene officieren gaven hun medewerking tot het welslagen der samenkomst. Een trio, gezongen door Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel en twee andere officieren maakte veel indruk, evenals de bijbelzetting, waarin met ernst werd aangedrongen om toch den Heiland te kiezen als persoonlijke Verlosser. Aan dezen oproep voldeed een jong meisje in de uitnodiging, die volgde. God de eer voor al den zegen dien dag ontvangen!

A.B.

het was een vreugde te zien, dat zooveel van de nieuwe bekeerlingen hun bijbels hadden meegebracht en te bemerken hoe ijverig zij het woord Gods gelezen hebben.

Een flink aantal vrienden en makkers was bijeen vergaderd in de zaal van Soerabaja I. (Gatottan) voor de avond samenkomst, de laatste maar niet de minste.

Echt ouderwetsch waren de getuigenissen van twee onzer makkers, die getuigden van het werk der bekeering in eigen hart.

Naar aanleiding van een woord van Job: heeft de Kolonel zijn hoorders gewezen op den overvloed, die er in Christus te vinden is en de noodzakelijkheid, dat ieder Christen en heilssoldaat dit ervarend, daarvan zal getuigen. Het was een goede avond.

Y.

DE UITREIKING VAN DE MEDAILLE.

Natuurlijk hadden de officieren en vele vrienden van Majoor Kyle den dag van 12 April tot een feestdag gemaakt. Doch het mooiste was toch wel de bijeenkomst, geleid door Kolonel Beekhuis, waarin haar de medaille voor Langdurigen trouwen dienst werd overhandigd. Na een gezamenlijken maaltijd met alle heilsofficieren en leerling-verpleegsters van het ziekenhuis, had een bijzondere samenkomst plaats in de zaal aan de Tjima-noekstraat. Mevrouw Kolonel Beekhuis spelde de medaille voor 25-jaar trouwen dienst op de uniform van de jubilarisse. Adjutant W. Paltra kreeg gelegenheid om de Majoor te danken voor wat zij heeft gedaan in het belang van het Leger-evangelisatiewerk in Oost-Java en Kolonel Beekhuis dankte haar, mede namens de Legerleiding voor haar werk gedurende de afgelopen jaren. Hierna las Kolonel Beekhuis Psalm 16 voor en sprak over de leiding Gods in het leven van Majoor Kyle.

Nadat zij de aanwezigen gedankt had voor de bewijzen van hun vriendelijke belangstelling, sprak Majoor Kyle over haar „hooge roeping” en drong er bij de aanwezige jongemensen op aan, dat zij hun leven zouden wijden aan den dienst van God en de menscheit.

Lt.-Kolonel Lebbink, de financieel-secretaris, sloot deze samenkomst met gebed.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL-HOOFDKWARTIER

Benoemd tot lid der Orde:
LANGDURIGE TROUWE DIENST:
Majoor A. R. Kyle.
Majoor K. E. Whur.
Bevorderingen.

Tot Majcor:

Adjutant J. Th. Cardinaal.
" E. W. Hansen.
" G. J. Jansen *
" M. Maatita *
" E. Stapleton.
" A. Wuite

Tot Adjutant:

Kapitein G. Hidding.

Overplaatsingen.

Adjutant A. Weers naar Toeren, Ziekenhuis.
Kdt.-Luitenant J. Noya naar Soerabaja II
(Sidodadi).

A. C. BEEKHUIS
Terr. Kommandant.

Bandoeng, 18 April 1940.

In verband met den verjaardag van H.K.H. Prinses Juliana op 30 April, hoopt de Terr. Kommandant D.V. het volgende telegram te verzenden, middels Z.E. den Gouverneur Generaal.

„Officieren soldaten en volgelingen Heilsleger verzoeken Uwe Excellentie hunne oprechte gelukwenschen over te brengen aan Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana bij de viering van Haar geboortedag daarbij de verzekering gevend van onze liefde en trouw en van onze gebeden tot den Almachtigen God ten behoeve van onze Prinses en het geheele Koninklijk Huis.”

23 April 1940.

KOMENDE GEBEURTENISSEN

De Terr. Kommandant.

- 1 Mei — Medan, opening nieuwe baby-afdeling, inheemsch kindrhuis; 2 — Belawan Deli, opening nieuwe zaal; 3 — Medan, lezing met film in het Eur. kindrhuis; 4 — 5 Medan; 8 — Bandoeng, Soekamiskin; 10 — Kasijan, opening nieuwe gebouwen*; 11 — Toeren*; 12 — Soerabaja, Loge v.m., korps II n.m.*; 13 — Lawar, Landdag Oost-Java*; 29 — Semarang, Gezinsbond-Congres*; 30 — Tjepoe lezing met film; 31 — Pati.

* met mevrouw Beekhuis.

De Chef-Secretaris met mevr. Ridsdel.

- 2 Mei — Bandoeng, Landdag Tjioemboeloeit; 12 — 15 Magelang; 21 — Soerabaja IV en K.K.-raad Soerabaja.

Mevr. Lt.-Kolonel Ridsdel (T.G.B.S.).

- 5 Mei — Batavia, Meisjeshuis; 28 — 29 Semarang, Gezinsbondcongres.

Brigadier Hiorth.

- 2 Mei — Bandoeng I; 5 — Batavia II; 12 — Bandoeng II; 17 — Bandoeng I; 23 — Bandoeng I; 26 — Batavia I; 29 — Bandoeng II.

Brigadier Loois.

- 12 — 13 Magelang I en II; 16 — Ngawi; 17 — Madioen; 22 — Djokja; 23 — Solo; 26 — Weleri v.m., Semarang I n.m.; 30 — Tjepoe*; 31 — Pati*.

(* met der T.C.).

Brigadier Meijer.

- 1 Mei — Medan*; 2 — Belawan*; 3 — Medan*; 12 — Poeloe si Tjanang.

(* met den T.C.).

Majoor Barbier.

- 12 Mei — Bandoeng I; 26 — Soerabaja II; 27 — Soerabaja IV; 28 — 29 Semarang, Gezinsbondcongres.

Majoor E. Hansen.

- 12 Mei — Batavia I.

Majoor Ramaker.

- 5 — 6 Mei Bandoeng, Jongenshuis; 9 — 10 Kasijan, Bedelaars-kolonie; 13 — 14 Pelantangan; 15 — Palimanan; 26 — Bandoeng, Mil. teh.; 28 — Batavia, Mil. tehuis.

(Vervolg pag. 8 kol. 4).

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

MEI 1940.

„Ik zal Mijnen Geest uitgieten over alle vleesch ..... ja ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijnen Geest uitgieten.”

Joel. 2: 28a en 29.

17 April 1940.

De Generaal.

Wij ontvangen iedere week — zoo lang onze Veldtocht aan den gang is — een schrijven van onzen Generaal, hetwelk moet worden voorgelezen in de Zondag-samenkomsten in alle korpsen, zoowel hier als in alle andere landen waar het Leger des Heils arbeidt. Dit wordt allerwege zeer op prijs gesteld. Het is een aanmoediging voor onze officieren en soldaten te weten, dat de heilssoldaten over de geheele wereld hetzelfde doel najagen, namelijk het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen en mannen en vrouwen er toe te brengen vergiffenis van zonden te zoeken. Moge God bij voortduring ons Zijn zegen geven en ons een overwinnenden Veldtocht schenken! Makkers, ons zal geschieden naar ons geloof!

Onze Leider.

De Territoriaal Kommandant heeft gedurende de afgelopen weken een aantal plaatsen bezocht. De Conferentie in Batavia heeft aan velen een zegen gebracht en wij gelooven, dat er een eeuwigheidswerk is verricht. In Soerabaja werd, vergezeld van mevr. Beekhuis, een druk week-end doorgebracht in de korpsen I, II, III en IV.

De Komende Gebeurtenissen toonen aan, dat de Kommandant verschillende posten in Mei hoopt te bezoeken. Op Sumatra's Oostkust zullen enkele bijzonderheden plaats vinden, welke door den Kommandant worden geleid, n.l. de opening van de nieuwe zaal in Belawan en de officieele ingebruikname van den nieuwen vleugel van het Tehuis voor Chinese en inheemsche kinderen te Medan, hetwelk is ingericht als baby-afdeling. Voorts zal de Kommandant diverse besprekingen houden.

Mevrouw Kolonel Beekhuis.

D. V. hoopt mevrouw Beekhuis op Dinsdag 7 Mei de ster te ontvangen voor 35-jarigen

dienst als officier van ons Leger des Heils. Wij danken den Heer voor haar leven en deze vele jaren van dienst in ons geliefd Leger.

Midden-Java.

Mijn vrouw en ik hadden het voorrecht kort geleden Ambarawa te bezoeken voor samenkomsten. We hadden daar een goeden Zondag. Op den terugweg keerden we aan te Boegangan, waar wij Majoor en mevrouw Wikdal in goeden welstand aantroffen. Mevrouw Wikdal is gelukkig herstellende van het ongeluk, dat haar enkele weken geleden op straat overkwam. Voorts ontmoetten wij Majoor en mevrouw Jennerström en hun assistenten, die zich met vreugde kwijten van hun taak in het Ooglijders-Hospitaal. Men is thans bezig verschillende verbeteringen aan te brengen aan het Hospitaal. Ook de Officieren van Oengaran konden wij even begroeten; dit bezoek was onverwachts en wij troffen Majoor Hofmann en haar assistenten druk aan den arbeid.

Mevrouw Ridsdel vond gelegenheid om met mevrouw Brigadier Loois, een en ander te bespreken met betrekking tot het Gezinsbond-Congres, hetwelk op 28 en 29 Mei in Semarang zal plaats vinden.

Terug van verlof.

De Territoriaal Kommandant ontving telegrafisch bericht, dat Majoor en mevrouw Steen met hun jongens terugkeeren naar Ned.-Indië en in de tweede helft van Mei te Batavia kunnen worden verwacht. Het speet ons te vernemen, dat hun vertrek uit Amerika moest worden uitgesteld wegens ziekte van een van hun zoons. De oude moeder van den Majoor is ernstig ziek en dit is ook een reden tot bezorgdheid voor onze makkers. Moge God hun een goede en

DE CHEF-SECRETARIS EN MEVR. LT.-KOLONEL RIDSDDEL OP HET STRIJD PAD.

AMBARAWA.

Op Zaterdagmiddag 13 April arriveerden de Kolonels onder stroomenden regen te Ambarawa, hetgeen echter een voorspelling bleek van stroomen van zegen, die God zou schenken op de bijeenkomsten des Zondags gehouden. Brigadier Loois, de Divisie-officier assisteerde.

Een groote schare was bijeen voor de Heiligingssamenkomst, waaronder velen van den buitenpost. Het eerste lied gaf den toon aan voor het karakter van deze bijeenkomst n.l. „het verlangen nader te komen tot God”. De brief van den Generaal betreffende den Veldtocht werd voorgelezen. Daarna behandelde mevrouw Ridsdel Gods woord, aandringend op een geheiligd, rein leven in Gods kracht. De zangbrigade verraste de bezoekers op een mooi lied op zeer oude Legermelodie. Daarop nam de Kolonel het woord en recht op den man af werd gesproken over de verborgen zonde, die de ziel kan verontreinigen. Nauwelijks werd een uitnodigingskoor gezongen of van de achterste rij stond reeds iemand op, gevolgd door vele anderen, om den Heer te zoeken.

Dadelijk na deze samenkomst vertrok de Kolonel naar Langensari om in dezen buitenpost een bijeenkomst te leiden. De plaats, waar we samenkwamen was tjokvol, ruim 75 mensen waren opgekomen. Het was een goede samenkomst en velen grepen de gelegenheid aan een getuigenis te geven. Met overtuiging en bezieling bracht de Kolonel zijn boodschap; één afvallige zuster kwam schreiend naar voren om vrede te zoeken.

Ofschoon de regen een verhindering was voor de openluchtsamenkomst, was de zaal vol voor de avondsamenkomst. Het woord van mevr. Ridsdel ging regelrecht door tot het hart der aanwezigen. Opnieuw zong de

zangbrigade een mooi lied. Het slotwoord was aan den Kolonel; diep geroerd werd de ziel door het rijke Evangelie, dat verkondigd werd en 15 personen zochten dien avond vergeving van zonden. Wij danken God voor Zijn goedheid en de overwinning, die behaald werd.

J. Lowongan.

Op Maandagmiddag vergaderden de leden van den Gezinsbond; gelukkig begonnen we al om 4 uur, want om half 5 stroomde de regen neer, zoodat het bezwaarlijk zou geweest zijn de zusters samen te brengen. De bezoekers ontvingen een hartelijk welkom. De T.G.B.S., mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel met mevr. Brigadier Loois, de D.G.B.S. wisten hoë de zusters het goede bij te brengen. Ook mevrouw Oei van Semarang I sprak een goed woord. De Gezinsbond te Ambarawa gaat dapper voort en de leden zien verlangend uit naar het a.s. Divisie-Congres te Semarang.

SEMARANG—OOGLIJDERS- HOSPITAAL.

Toen de Kolonel de bijeenkomstzaal binnenkwam werd hij verwelkomd met een zeer hartelijk „Halleluja!” De zaal was geheel vol en met groote aandacht werd geluisterd. Majoor Cardinaal ontving een zeer enthousiasten gelukwensch met haar bevordering tot dien rang. Na blijmoedig gezang en een woord van dank voor het hartelijke welkom, predikte de Kolonel het Evangelieboodschap met grooten ernst en diepe indruk werd gemaakt bij de talrijke hoorders.

Dit bezoek van den Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel aan Midden-Java is rijk gezegend geweest en een bemoediging voor de betrokken korpsen.

veilige reis geven en alle dingen wel maken voor hen. Zij zullen hier een hartelijk welkom ontvangen.

De Kweekschool-cursus „De Standvastigen”.

Er is besloten, dat de opleiding der Kadetten in Juli zal worden beëindigd en dat zij op Maandag 22 Juli zullen worden uitgezonden. Op Zondag 21 Juli zullen onder leiding van den Territoriaal Kommandant bijzondere samenkomsten plaats vinden in verband met de „Uitzending”. Geve de Heer hun een gezegenden en nuttigen tijd gedurende de weken, dat zij nog in de Kweekschool zijn.

Mevrouw Van Emmerik.

Met leedwezen vernamen wij, dat mevrouw Van Emmerik-Cleverly van de Witte Kruis Kolonie zich in het Hospitaal te Semarang bevindt. Haar ziekte is van ernstigen aard. Laten wij haar gedenken in onze gebeden en eveneens haar familieleden en allen, die op de Kolonie werkzaam zijn.

Landdag — Tjioemboeloeit.

Ook dit jaar hebben wij op Hemelvaartsdag de beschikking gekregen over het Landgoed „Tjioemboeloeit”, waar wij onze samenkomsten zullen houden. Wij noodigen al onze vrienden uit om zich op dien dag met ons te vereenigen. De jeugd-afdelingen van onze korpsen zullen in het front zijn en evenzoo de muzikanten en zangers. Wij zien uit naar een goeden dag!

Bevorderingen.

Zooals men in de Officieele Mededeelingen kan lezen, is een aantal Officieren bevorderd tot een hooger rang. Wij feliciteeren de Majors Cardinaal, Hansen, Jansen, Maatita, Stapleton en Wuite, en Adjunkte Hidding van harte met hun bevordering en hopen, dat zij nog vele jaren in Legerdienst zullen mogen arbeiden.

Zelfverloochenings-Aanvraag.

Van verschillende zijden ontvingen wij aanmoedigende berichten over het verloop van de Z.V. Aanvraag. Enkele posten hebben hun doelwit reeds bereikt, n.l. Bandoeng Kinderhuis, Tarakan, Soerabaja Militair Tehuis.

Goed gedaan makkers! Andere Officieren hebben ons gemeld, dat zij reeds de helft bijeen hebben.

De Kadetten hebben 14 dagen geholpen met de Aanvraag in verschillende korpsen en inrichtingen en zijn thans weer teruggekeerd in de Kweekschool, verblijd, dat ook zij hun deel hebben kunnen doen.

Goed nieuws.

Gedurende de Paaschdagen had er over de geheele linie de inzegening plaats van soldaten en jong-soldaten en toevoeging van recruten. Van de buitenbezittingen hebben wij nog niet alle gegevens binnen, doch op Java werden er 111 soldaten, 119 recruten en 34 jong-soldaten aan onze rollen toegevoegd. Wij verheugen ons over deze vermeerdering van strijders en bidden, dat de Heer hen trouw moge houden.

Onze zieke makkers.

Enkele Officieren staan op de ziekenlijst. Mevr. Adjutant Palstra moest zich aan een ernstige operatie onderwerpen; voor Kapiteine Ossendrijver was het noodig zich te laten opnemen in het Provinciaal Ziekenhuis, terwijl de Kapiteins Wiersema en Boschma onder doktersbehandeling zijn. Moge de Heer onze zieke makkers zegenen en hun een spoedig herstel geven!

Met dankbaarheid kunnen wij melden, dat Kapiteine Reyse thans in zooverre hersteld is, dat zij haar werk in Malang weer kan hervatten. Dit is voor haarzelf een groote reden tot vreugde en ongetwijfeld zullen de makkers van Malang haar hartelijk verwelkomen.

Tarakan.

In Tarakan wordt een nieuw huis gebouwd en ingericht voor ons Militair Tehuis. Een en ander nadert zijn voltooiing. In ieder opzicht zal dit nieuwe huis een groote verbetering zijn. Kapitein en mevrouw Sterk geven zich met vreugde aan hun taak en zijn wel op hun plaats in Tarakan.

Manado II.

Adjutant Gladpootjes berichtte ons, dat er na veel zoeken een nieuwe zaal is gevonden voor het korps Manado II. De samenkomsten zijn eenigen tijd gehouden in een schoollokaal, doch officieren en makkers verheugen zich erover thans weer een zaal te hebben. God zegene Manado II!

DE BESTE VRIENDIN VOOR EEN JONGEN

Schuldig en — de doodstraf!

De gevangene, een veelbelovende jongeman van vijf en twintig jaren, uitte een zwakken kreet en werd naar zijn cel geleid. Woorden van sympathie vergezelden hem, terwijl hij de rechtszaal verliet.

Twee uur later zat de gevangene alleen in zijn cel, het hoofd in de handen; tranen stroomden hem langs het gelaat.

Hij was iemands jongen — de zoon van een Moeder — eens haar vreugde en trots. Door slechte kameraden was hij echter meegevoerd op het pad naar de diepte.

Oude herinneringen drongen zich aan hem op. Zijn jongensjaren kwamen hem weer voor den geest en weer zag hij zich in de gezellige huiskamer, met moeder en vader en de broers om de tafel.

Hij was hun ideaal geweest — hun oudste jongen; misschien wel te véél verwend en verzorgd. Hij hoorde weer moeders gebed, als zij een zegen vroeg voor den maaltijd, er altijd aan toevoegend: „God, zegen mijn jongens en bewaar hen voor het kwade”.

Nu zag hij moeder voorzichtig de bladeren van dat goede, oude boek, waaruit hij menige nuttige les geleerd had, omslaan, en hij hoorde haar stem, die de familie om het haardvuur uit dat boek voorlas.

Vader, vermoed van het werk, ging vaak vroegtijdig ter ruste; hij bleef dan alleen met moeder. Ongemerkt sloeg hij haar soms gade, terwijl zij voor zichzelf nog wat verder las in dat boek en langzaam in gepeins verzonken raakte. Nu en dan viel een traan op dat goede, oude boek. Na een poosje werden haar oogleden zwaar en sliep ze in. Zachtjes ging hij naar haar toe, kuste haar wakker en drong er op aan, dat ook zij naar bed zou gaan.

Hij zag zich weer knielen aan haar zijde en hoorde zich zijn kindergebed stamelen: „Onze Vader, Die in de hemelen zijt”. Met een teedere liefkozing dekte moeder hem daarna toe in bed.

Zoo trokken achtereenvolgens alle gebeurtenissen uit zijn latere leven aan zijn geest voorbij: hoe hij niet wist, om zijn fortuin te zoeken, vol idealen en vurig verlangend, den strijd met het leven aan te bin-

den. Vaders bezorgde gezicht — moeders laatste waarschuwing. De eerste maal, dat hij gedronken had; zijn eerste kaartspel, lage vrienden, dobbelen en drinken — telkens lager was hij gezonken — tot eindelijk die ontzettende misdaad, waarvoor hij nu moest boeten .....

Het omdraaien van den sleutel in zijn celdeur verstoorde zijn overpeinzingen. Hij stond op, om den bezoeker te begroeten. Wie kon het zijn?

Een dame met een gelaat, waarop verdriet duidelijke sporen had achtergelaten, de oogen door tranen verduisterd, kwam langzaam binnen.

Ruw klonk het van den cipier: „Vijftien minuten!”

Dat gezicht! — de gevangene herkende het; in jaren had hij het niet gezien, maar of hij het kende — in zijn jeugd had het over hem gewaakt: het gelaat van zijn moeder!

Verrast en toch aarzelend ging hij haar tegemoet. Toen — omhelsde hij liefderijk die teedere gestalte en kuste dat gelaat.

Dat mooie, effen gelaat was nu gerimpeld, maar uit haar oogen straalde nog dezelfde liefde en sympathie, hetzelfde medeleven. Onder den arm droeg ze het goede, oude boek, dat menig bezwaard hart had bemoedigd, menig oproerig hart had gestild.

Moeder was opgehouden en had niet tijdig bij het verhoor kunnen zijn. Ze wist echter, dat de uitspraak van de rechtbank toch niet anders geweest zou zijn. Ze ging op de ruwe bank naast haar jongen zitten (God wist, dat het nog altijd háár jongen was!) en las woorden van troost tot haar, ter dood veroordeeld kind.

Snel gingen de minuten voorbij en toch — in deze kostbare vijftien minuten werd de gevangene door de woorden uit moeders boek en door de genade Gods veranderd tot een nieuw schepsel.

De tijd was om. Moeder kuste haar jongen lang en innig, voor de laatste maal. „Ik bid, dat we elkander daar aan die Schoone Kust zullen ontmoeten, mijn jongen.” Dat waren haar afscheidswaarderen. Toen verdween ze voor altijd uit het gezicht van den gevangene.

HET LEGER DES HEILS VIERT MOEDERS- DAG

op
ZONDAG
5 MEI
a. s.

MIJN MOEDER.

*Geen harte, als 't hart mijner moeder
't Is schier aan Gods harte gelijk,
Vergevend, vergetend en minnend,
Aan liefd' en geduld, o zoo rijk.*

*Geen oogen als die mijner moeder,
Zie zien altijd het beste in mij,
Herinn'ren zich steeds weer het goede,
Al 't andre — zien stil zij voorbij.*

*Geen voeten zoo vlug, als van moeder,
Eer ik 't weet, is tot hulp zij gereed.
Zij deelt in mijn blijdschap en vreugde,
Zij troost mij in uren van leed.*

*Geen handen, als die mijner moeder,
Zoo zacht leiden zij en zoo teer,
De beste gift — ooit mij gegeven,
Is mijn moeder, die heden ik eer.*

RECTIFICATIE.

Naar aanleiding van de geschiedenis van Pepita in het Paaschnummer van onze „Bijdragen”, ontvingen wij van mevrouw Zinzen- dorf een verzoek, een juistere uiteenzetting te geven betreffende het gedeelte uit het leven van Zinzen dorf, dat in deze geschiedenis voorkomt. In het kort geven wij hierbij de belangrijkste van de ons verstrekte gegevens.

Zinzen dorf genoot een vrome opvoeding. Dat wat zijn moeder hem als kind vertelde over zijn reeds zaligen vader en diens hartelijke liefde voor den gekruisigden Jezus, maakte den eersten indruk op hem. Reeds op 16-jarigen leeftijd rijpten bij hem de eerste plannen voor zijn grootschen Zending- arbeid. Toen hij Dusseldorf bezocht was hij 19 jaar.

Het was in 1719 dat hij op doorreis naar Holland en Parijs in Dusseldorf vertoovend een bezoek bracht aan een beeldengalerij en hem een „Ecce Homo” d.i. een beeltenis van den met doornen gekroonden en gegees- selden Heiland, voornamelijk trof. Het opschrift: „Dit heb Ik voor u gedaan, wat doet gij voor Mij”, maakte een onuitwischbaren indruk op zijn gemoed. Zinzen dorf schreef hierover zelf: „Het werd mij duidelijk, dat ook ik daar niet veel op kon antwoorden en ik bad den Heiland mij zoo noodig met geweld in de gemeenschap met Zijn lijden te trekken”. Ten tijde, dat Zinzen dorf deze ervaring had was hij dus reeds bekeerd en niet een wereldsche graaf, zooals werd ge- meld.

Red.

(Vervolg van pag. 7 kol. 1.)

Adjutant Palstra.

1 Mei — Soerabaja I, Loge; 5 — Soerabaja II en IV; 6 — Malang I, Conf. Bd. v. Ev.; 11 — Toeren*; 12 — Soerabaja I en II*; 13 — Lawang*; 22 — Soerabaja III; 25 — Kepadjen; 26 — Malang I en II.
*met den T.C.

Adjudante Brouwer.

10 Mei — Solo; 11 — K.K.-raad Magelang; 12 — Ambarawa; 18 — Koedoes; 19 — Pati; 20—21 Soerabaja; 26 — Batavia, Jongeliedendag met den T.C.

Adjutant Runtuwene.

2 Mei — Sonder; 13 — Toempaän; 18 — Pinaras; 21 — Tompasso en Amoerang.

HET LEGER DES HEILS OVER HET RONDDERAARD

ENGELAND.

Onvermoed is de Generaal bezig de internationale belangen van onze organisatie te behartigen en in deze moeilijke tijden hulp te verlenen in ieder opzicht, waar maar eenigszins mogelijk. Mevrouw Carpenter heeft met mevrouw Commissioner Cunningham, echtgenote van den Chef van den Staf, de leiding genomen van het inzamelen en verzenden van warme kleding, grootendeels voor de militairen. De zusters van de Gezinsbonden in geheel Engeland werken hieraan met volle kracht mee en doen hun deel in het lenigen van nood en lijden.

NED.-INDIË.

Tot onze groote vreugde mochten wij na de laatst gehouden PMY-Radio-uitzending van een Leger des Heilssamenkomst vernemen, dat een der luisteraars dermate door Gods Geest gegrepen werd tijdens het luisteren, dat hij tot een volkomen overgave aan God is gekomen. Wij danken God voor de gelegenheid, die ons geschonken wordt langs den weg der Radio mee te mogen helpen Zijn Verlossing te prediken.

NEDERLAND.

Envoy G. C. Peeterman, die bijna 25 jaren de functie als secretaris der Utrechtsche Reclasseeringsbrigade heeft vervuld, is als zoodanig afgetreden om van een welverdiende rust te gaan genieten. De Envoy heeft prachtige arbeid voor God en zijn medemensch in deze positie verricht. Bovendien was hij de pionier van den gezegenden openlucht- arbeid in Utrecht. De Generaal heeft hem hiervoor de hooge onderscheiding van „De Orde van den Stichter” verleend. Dit is een eer, die slechts weinigen te beurt valt

en wij wenschen vanuit de verte den Envoy van harte geluk met dit bewijs van waar- deering van de hoogste Legerleiding. Moge God hem ook op „non-actief” nog voor velen tot zegen doen zijn!

FINLAND.

Kolonel Sladen, de leider van het Leger des Heils in Finland, die bij een ongeluk ernstig gekwetst werd en bewusteloos naar het ziekenhuis vervoerd en later naar Stockholm werd overgebracht, is gelukkig thans in zooverre hersteld, dat hij het ziekenhuis kan verlaten en terugkeeren naar zijn post.

Mevrouw Kolonel Sladen had dadelijk het bevel overgenomen, aangezien ook de Chef-Secretaris en zijn vrouw ernstig ziek waren.

Het Leger des Heils heeft op bijzondere wijze steun verleend aan de noodlijdenden in de getroffen streken en de vluchtelingen, die in de barre koude geen onderkomen hadden.

ZWEDEN.

Commissioner Larsson, leider van het Leger des Heils in Zweden, heeft onze kameraden in Finland op zeer loyale en volhardende wijze geholpen, zoowel met geldelijken als materieelen steun. Aan geld alleen werden 25.000 Kronen gezonden en hoewel de eerste groote voorraad goederen helaas de bestemming niet bereikte, was men met een tweede zending gelukkiger en konden velen met warme kleding, etc. geholpen worden. Onvermoed was de Commissioner bezig de belangen onzer makkers te behartigen. Juist heeft deze beproefde strijder zijn 50-jarig jubileum als heilsofficier gevierd en hij kan terugzien op een gezegend leven in dienst van God en den naaste in ons geliefd Leger.

BELANGRIJKE DATA:

12 MEI — ALTAARDIENST
in alle korpsen en inrichtingen.

26 MEI — B A T A V I A

Jongeliedendag alleen voor
MALEISCH-sprekenden
onder leiding van
Kolonel A. C. Beckhuis

RADIO-UITZENDINGEN NICRO-UITZENDING (N.I.R.O.M.)

23 MEI a. s.
11.40 — 12.— uur

Morgenwijding te verzorgen door
Adjudante M. M. Brouwer

Radio-Vereeniging „Midden-Java” (Semarang)

23 Mei — Avondwijding
te verzorgen door
mevr. Majoor Jennerström

MALANGSCHE RADIO-VEREENIGING

9 Mei — Avondwijding
19.30 — 19.50 uur
te verzorgen door
Zuster E. Korinth

Radio-Vereeniging „Oost-Java” (A.R.V.O.)

21 Mei — Morgenwijding
11.30 — 12.— uur
te verzorgen door
Kapiteine L. Meyer